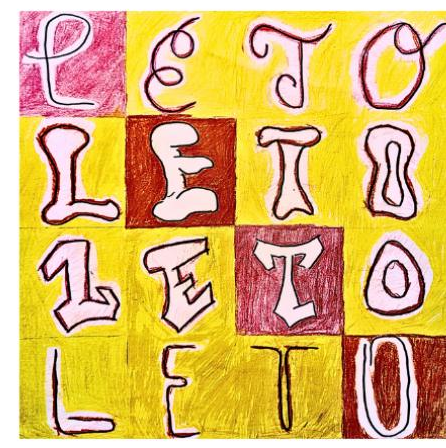
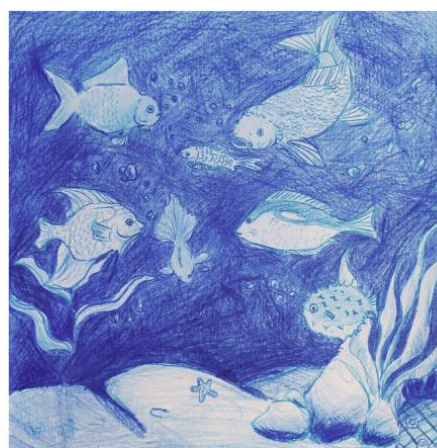
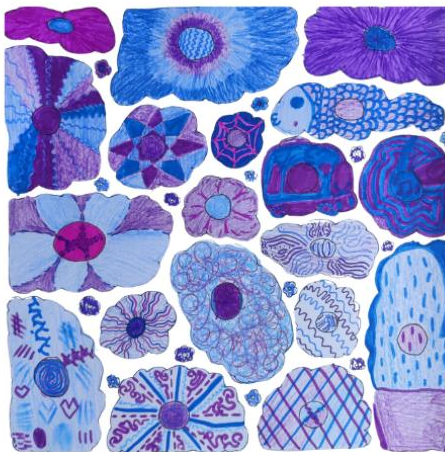

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER ŠKOLSKÝ ČASOPIS

ŠK. ROK
2024/2025

ČÍSLO 38

Obálka časopisu je vytvorená z prác našich žiakov:

**Ria Kočišková (7.B), Mia Balogová (7.B), Hugo Velgos (7.B),
Ela Paruševová (7.B), Alica Sepešiová (8.A), Katarína Palková (7.B),
Alexandra Tancošová (7.C), Sofia Olejárová (8.A), Tomáš Kolenka (7.B).**

OBSAH

OBSAH	3
SLOVO NA ÚVOD	4
VALENTÍNSKY PLES	5
EŠTE PÁR SLOV OD DEVIATAKOV	7
VLASTNÁ TVORBA	11
Poézia	11
Mesačnice	11
Próza	12
Zrodenie prózy (báj)	12
Kráľ	13
Šesť rokov	15
Tajomná budúcnosť	19
Zvuk nelieči choroby	22
Spoločné miesto	24
Úvahy	27
Ako bude vyzeráť moja budúcnosť?	27
Naša Zem – náš spoločný dom	29
Komiksy	31
Povedal mi jeden chlapec	31
Ľudová slovesnosť a súčasnosť	32
Moje nie zlu	33
LITERÁRNO-DEJEPISNÁ EXKURZIA (JASENOVÁ, DOLNÝ KUBÍN, ORAVSKÝ PODZÁMOK)	35
SVETOVÝ DEŇ DIVADLA	37
MEDZINÁRODNÝ DEŇ MLIEKA	39
SLOVO NA ZÁVER	40
ZLOŽENIE REDAKČNEJ RADY	41
POUŽITÉ ZDROJE	43

SLOVO NA ÚVOD

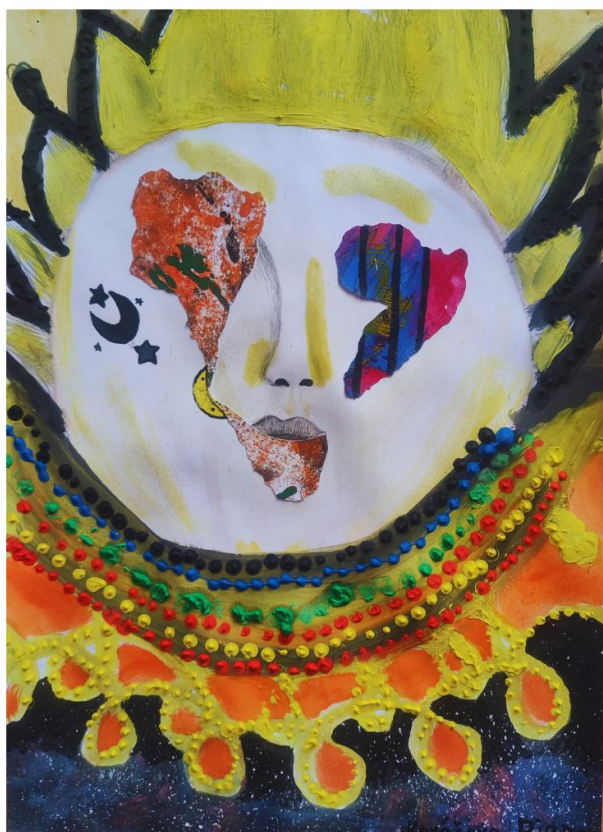
Milí čitatelia,

prihovárime sa k Vám opäť. Hoci prešiel dlhší čas od niektorých udalostí, veríme, že sa z Vašej mysle nevytratili a zaspomínate si sa pekné chvíle.

Druhý polrok naplno odštartoval Valentínsky ples. Užili si ho najmä deviataci, ktorí Vám chceli ešte povedať pár slov predtým, než začnú novú kapitolu v ich životoch. Tešiť sa môžete aj na vlastnú tvorbu: básne, báj, komiksy, úvahy. Texty spestria ilustrácie od našich žiakov vytvorené rôznymi výtvarnými technikami.

V závere pre Vás máme prekvapenie. Neváhajte a rýchlo sa pustte do čítania!

Redakčná rada

Diana Kováčová (8.B)

Škola

Školu veľmi rada mám,
rada do nej chodievam.
Najradšej mám matiku,
tam si cvičím logiku.

Na čítaní básničky,
pre šikovné detičky.
Na angline zas a znova
objavujem nové slová.
No a čo s tou telesnou?

Učíme sa cvičiť hrou.
Vlastivedu milujem,
na mape sa orientujem!
Prírodovedu nemusím,
no aj tak nos nezvesím.

A čo slovenčina?

Pre každého jedna chyba poučenie prináša.

Berte si príklad z nášho Tomáša!

On nikdy chyby nerobí, no nie vždy dobré veci urobí.

Na záver Vám povieme, ste šikovní, to vieme.

Diana Maguláková (3.B)

VALENTÍNSKY PLES

Emma Birošová (9.D)

Opísať Valentínsky ples jedným slovom? Zdá sa mi to nemožné. Zábava s kamarátkami, tancovanie, všetci moji rovesníci v jednej miestnosti, vykričanie si hlasoviek, zaujímať sa len o to, čo ďalšie zaznie z reproduktorov, hádať, akú novú hru učitelia vymysleli tento rok, potešenie, keď vyhráš v tombole alebo aj ten neopísateľný pocit, keď vyhráš Valentínku plesu 2025 a každý kričí vaše meno. Predsa len by som to vedela opísať jedným slovom. Vlastne nie. Dvoma. Nezabudnuteľný zážitok.

Barbora Ligusová (8.B)

Náš tohtoročný školský ples bol zo všetkých troch jednoznačne najlepší. Ja osobne som bol v istom strese, ale vďaka úžasným ľuďom a uvoľnenej, priateľskej atmosfére to zo mňa klasicky opadlo. Celý ples som si veľmi užil, nezastavoval som sa a nečakal som, že budem opäť schopný rozprávať. Za samotný titul Valentín plesu budem navždy vďačný, ale pre mňa je logicky najväčšou cenou a odmenou to, že som na všetkých troch „našich“ plesoch mohol byť, a že som vás týmito plesmi mohol sprevádzať. Ešte raz sa chcem poďakovať organizátorom plesu za to, že mi dali tú možnosť. Ale hlavne sa chcem poďakovať všetkým, ktorí na ples prišli, opäť ste boli úžasní. A vy, ktorí budete mať tú možnosť budúce roky, neváhajte, ďalšia šanca možno nebude. Chodte na ples, ja verím, že to nebudete ľutovať.

Richard Velgos (9.D)

Je to jeden z dní v škole, na ktorý sa deti aj tešia. Deň plný zážitkov, radostí a živosti. Prežila som ho s najlepšími ľuďmi, preto bol taký fantastický. Mám aj nejaké výhrady, a to k výberu pesničiek. Niektoré boli dobré, ostatné „zaujímavé“. Naopak občerstvenie spolu s kofolou bolo vynikajúce. Tanečné výkony niektorých žiakov ma pozitívne prekvapili. Bola to síce „všehochuť“, ale pobavilo to. Najviac sa na tanečnom parkete zabavila podľa mňa p. riaditeľka a p. zástupca. Potom sa nám podarilo dotiahnuť aj p. učiteľa Mašiku, ktorý tiež ukázal, čo vedel. Pre niektorých bol tento

Alica Sepešiová (8.A)

ples posledný na základnej škole. Veľa žiakov neváhalo a radovali sa z posledných momentov a snažili sa urobiť si čo najviac krásnych spomienok.

Kristína Magdová (8.A)

Prvý ples som si veľmi užil. Páčil sa mi program a ako sme sa všetci vyparádili. Vyhrál som v tombole a zatancoval si s triedou. Myslel som si, že sa bude tancovať valčík, preto som pred plesom pozval na valčík päť dievčat. Škoda. Celkovo hodnotím ples siedmimi z desiatich. Bola to zábava a určite pôjdem aj budúci rok.

Daniel Luterán (7.B)

Tohtoročný ples sa mi páčil trochu viac ako minuloročný. Na začiatku bola telocvičňa síce trochu prázdna, lebo si všetci išli najprv uložiť veci do jedálne a posilniť sa pred tanečnými výkonmi občerstvením. Otvorenie plesu tanečným vystúpením bolo veľmi pekné. Všetky dievčatá mali oblečené krásne šaty so srdiečkovými šperkami. Počas tanečných častí sme tancovali v kruhoch, dokonca aj s učiteľmi a pani riaditeľkou. Po tanečných častiach sme mali rôzne súťaže a tombolu. V poslednej súťažnej časti vybrali kráľa a kráľovnú plesu. Veľmi som si tento ples užila.

Alica Sepešiová (8.A)

Ples sa mi veľmi páčil, najmä to, ako boli všetci poobliekaní. Aj program bol super. V tombole som nevyhral, ale to neprekáža, možno sa mi to podarí budúci rok. Tancovali sme aj s p. triednou učiteľkou. Veľmi som si ples užil. Pobavil som sa na tom, ako všetci stáli v rade na kofolu. Určite pôjdem aj o rok!

Gregor Fejerčák (7.B)

Na tomto plese som bola prvý a určite nie poslednýkrát. Bolo tam lepšie, ako som si predstavovala. Veľmi dobré občerstvenie, nápoje a hlavne aktivity a súťaže. Dokonca tam bola aj tombola, v ktorej som mala aj ja šancu vyhrať. A tak sa aj stalo. Z plesu mám plno zážitkov a dúfam, že na nich nikdy nezabudnem.

Kristína Krajňáková (7.C)

EŠTE PÁR SLOV OD DEVIATAKOV

Už sa nám blíži koniec školského roka a tak isto aj koniec našej dlhej deväťročnej cesty. Máme za sebou ťažké obdobie prijímačok a testovania, ktoré overili naše vedomosti nadobudnuté do danej chvíle. Bolo to stresujúce a veľmi sme sa báli, no zvládli sme to oveľa lepšie ako v našich strašidelných predstavách. Našťastie sa tieto náročné časy skončili úspechmi. Ostáva nám posledný mesiac na škole a čím ďalej tým viac prichádza uvedomenie, že onedlho nás to bude hriať iba ako spomienky navždy žijúce v našich srdciach. Posledné týždne sú zároveň krásne, ale aj skľučujúce. Všetci sa tešíme na naše nové začiatky na stredných školách, kde začneme novú etapu života. Bude nám to chýbať, ale zmenami sa ľudstvo posúva vpred a my musíme tiež.

Leonor Bafalluy Gesti (9.A)

Koniec či začiatok?

Mám problém odpovedať na túto otázku, keďže škola, ako to aj učitelia hovoria, je náš druhý domov. No náš domov sa rozpadá a za chvíľu sa sťahujeme, balíme veci a každého z nás si pritúli už iná opatrovná rodina. Po toľkom spolu zažitom máme ísť každý svojou cestou? Po toľkých zážitkoch sa z nich majú stať iba matné spomienky? Neuvidíme sa na chodbe, nebudeme jedávať rovnaký obed... Vyrastali sme spolu, robili hlúposti a sťažovali sa. Ale teraz už nebudeme ohovárať tých istých učiteľov, či sa s rovnakými smiať. Určite na toto miesto plné spomienok nikdy nezabudnem. Život pôjde ďalej ale

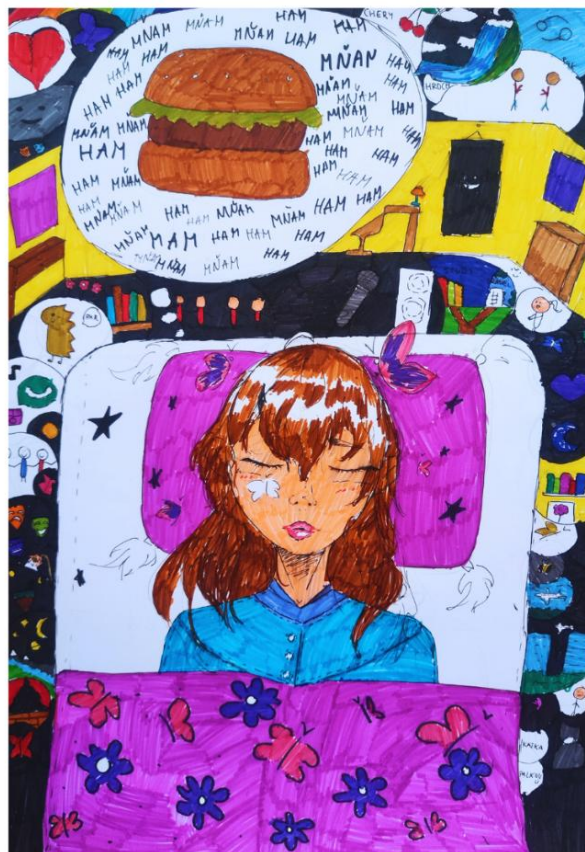
moje srdce zostane presne tu, s týmito ľuďmi, pretože aj keď sme veľakrát na všetko nadávali, chýbať to bude každému jednému z nás. Aj tých, čo si to nechcú priznať bude trápiť, že z našich nôh sa stanú už len mátohy, ktoré kedysi chodievali po chodbách Kúpeľnej.

Ďakujem za všetko, to dobré aj to zlé.

Kristína Jurašková (9.A)

Anna Malinovská (9.C)

Katarína Palková (7.B)

Akoby to bolo predvčerom... Lúčili sme sa v škôlke a začínali novú, deväťročnú etapu nášho života. Niektorí boli zvedaví, niektorí vystrašení, niekto sa usmieval, niekto naopak plakal... Ako sme začínali v 1.B, tak končíme v 9.B. Strávili sme tu viac ako polovicu svojho doterajšieho života. Z dievčatiek sa stali slečny, z chlapcov mladíci. Získali sme kopu nových vedomostí, nový rozhľad, našli si nových priateľov, poniektorí aj prvé lásky. Veľká vďaka patrí učiteľom, ktorých sme si, samozrejme, ihneď oblúbili. Niektorí boli priateľskí, tí nás naučili, že všetci sme ľudia a je normálne robiť chyby. No tí prísnejší nás naučili rešpektovať sa medzi sebou. Po týchto dlhých a v závere aj veľmi náročných

rokoch prichádza naša odmena v podobe úspešného prijatia na stredné školy, ale prichádza aj koniec našej cesty na tejto škole. Už sa nebudeme ponáhľať každé ráno, aby sme stihli prísť na čas, ale budeme iba prechádzať okolo s vďakou a krásnymi spomienkami. Posledný deň sa budeme lúčiť, možno opäť so slzami v očiach, no zároveň s úsmevom na tvári.

Ako sa hovorí: „Čo malo začiatok, musí mať aj koniec.“ Ten náš nadchádza. Veríme, že sa všetkým bude dariť aj v ďalších študijných rokoch a raz z nás budú úspešní ľudia, na ktorých bude hrdá aj naša prvá škola.

Nikola Olejníková a Alithea Dukovská (9.B)

Týchto deväť rokov by som prirovnala k dlhému seriálu na Netflixu.

Kombinoval množstvo žánrov: komédiu (to bol asi hlavný z nich), drámu, tragédiu, dobrodružstvo a aj romantiku. A teraz je tu koniec - veľkolepé finále. Posledná séria bola asi najdramatickejšia, no na Čsfd dostala najlepšie recenzie, hoci množstvo postáv odišlo už v minulej sérii do konkurenčnej spoločnosti (bilingválne gymko). Všetky postavy sa stretli so skúškou, ktorá rozhodla o ich ďalšom živote. Prvý veľký stres, obrovské rozhodnutia, no sila priateľstva to všetko pomohla zvládnuť. Asi takto by znel trailer. Trošku gýčové, ale také seriály sú moje obľúbené. Pozor, spoiler!!! Každý dosiahol svoj Happy ending.

Bibiana Šinglarová (9.D)

Veronika Oboňová (9.C)

Prišiel jún a s ním aj posledné dni, ktoré trávime na našej škole. Poslednýkrát budeme stáť v átriu školy, poslednýkrát sedíme v laviciach, ktoré boli svedkami našich úspechov, chýb, smiechu aj slz. Máme za sebou náročné obdobie... monitor, prijímačky, rozhodovanie o našej budúcnosti. Bolo to plné stresu, obáv, ale aj veľkých očakávaní. No zvládli sme to, každý po svojom, každý s vlastnou silou. Čas beží veľmi rýchlo. Každý deň si viac uvedomujeme, že sa niečo končí. Veci, ktoré nám boli roky samozrejmé, budú o chvíľu už len spomienkou, no budeme na ňu spomínať s úsmevom. Aj keď sa rozchádzame každý svojou cestou, niečo z nás tu zostane. A niečo zo školy si ponesieme so sebou.

Barbora Kucanová a Emma Birošová (9.D)

Stella Mlčochová (9.A)

Tak toto bola jazda. Mám 15 rokov. 9 rokov svojho života som strávil na tejto škole. Vedel som, že tento moment raz príde, ale teraz mám pocit, že to zbehlo až príliš rýchlo. Ako letný tábor, kde sa zo začiatku bojíte, akoby vám išlo o život, postupne sa všetci spoznávajú, spoznávajú vedúcich, každý deň sa cítite viac a viac súčasťou skupiny, zvyknete si na to miesto a zrazu je koniec. Sedíte v aute domov, prázdni,

a len dúfate, že sa všetci ešte aspoň raz stretnete. A možno sa raz vrátite ako vedúci...

Viem, že mi to tu bude chýbať. Veď už len posledný školský rok bol asi najlepším rokom môjho života. Zažili sme príliš veľa stresujúcich situácií - myslím monitor, prijímačky a testy, o ktorých sme vedeli skoro mesiac dopredu, samozrejme. Ale nie, nechcem strašiť budúcich deviatakov, nech si tým pekne krásne prejdú aj oni.

Takže, zažili sme kopec srandy, pochodili DOD-čká, Bratislavu, Viedeň, Krakov, Osvienčim, Košice, mali sme ples, ktorý bol grandiózny (také už nebudú, ľudia, ste si vedomí, že keď odídem preč, tak to pôjde rapídne dolu vodou, však?), JASPO (Frau Lehrerin, noch mal vielen Dank für den Kaffee), točili sme video na Deň mlieka (pchali sa do záberu ako sa patrí), k pánovi primátorovi sme poniektorí zašli, aj tých Hviezd Prešova zopár máme, a potom taká klasika ako hazard v škole, vykláňanie sa z okna a kradnutie toaletáku.

Moja maličkosť prešla niekoľko súťaží, napísala zopár poviedok (či už osamote alebo vo dvojici), politikárčila v školskom parlamente, snažila sa svojim nádherným hláskom upútať pozornosť v rozhlase, nabrala kondičku z behania s pánom učiteľom pri natáčaniach školskej televízie. Ale najmä, a toto mi nikto nikdy nevezme, spoznal som veľmi veľa úžasných a inšpiratívnych ľudí, našiel som lásku a mal som pocit, že som súčasťou kolektívu, a to nielen mojej perfektnej triedy, ale kolektívu, rodiny - niečoho, čo začína pozdravením tetám na vrátnici a siaha až k pani učiteľkám v kabinete VYV/HUV pomaly na druhom konci sveta.

Takže všetci ľudia na Kúpeľnej, vy, čo už končíte, aj vy, čo po nás preberáte štafetu, aj všetci, ktorí na tejto škole pracujete a každý deň stretávate ľudí, ktorí raz zmenia tento svet, prajem Vám len to dobré. Všetci sme zažili veľa krásnych momentov, máme milión vzácných spomienok a ja Vám po tých deviatich rokoch viem povedať len jedno slovo: ďakujem.

Richard Velgos (9.D)

VLASTNÁ TVORBA

Poézia

Mesačnice

Do očí zasiahne ma lúč,
žlté ľalie zívajú životom,
čelo zaleje sa potom.

Objímam studený vánok,
ránom sladený čaj pijem,
listujem spomedzi stránok.

Prehltnuté slová,
dusia, kričia, no hrejú.
A krv papiera rán
vsiaka do čiernych vrán.
Malú dušičku si chová...
Vlasy do úst mi vejú.

Pretni strachy!
Prejdi ponad zuby neznáma,
prichádza biela dáma.

Ešte vypí pohár čistej vody.

Hlava každý večer zvädza,
srdce pod vankúš vodí.
Chodí, chodí, zbláznila sa,
chodí.

Hviezdna noc,
modlitby,
kým na hodinách neodbije polnoc.
Životom pláva biela labuť.
Do mojich očí zablúď!
Idem spať.

Kristína Jurašková (9.A)

Próza

Zrodenie prózy (báj)

Vtáky vonku štebotali bielu melódiu a slniečko šťastne svietilo. Spisovateľka však zostala vo vnútri svojej izby a čakala, kým jej hlavou prejde nápad, aby ho mohla začať zapisovať, či už vo forme prózy alebo poézie. Spisovateľka sa pozerala do každého kúta svojej izby a čakala na inšpiráciu.

„Mám to!“ zvolala jej myseľ šťastne; práve sa zrodil nový nápad.

Nebesá spievali, všetci sa radovali. Spisovateľka sa radovala. Niekoľkými ťahmi svojho modrého atramentového pera po bielom hárku papiera, bielom ako bavlna, napísala názov spolu so svojím menom.

„Nádhera! Už počujem, ako mnohí žiaci základnej školy cez literatúru čítajú moju prózu.“ Pero tancovalo po papieri krásnymi presnými pohybmi, ktoré za sebou zanechávali pekné úhladné písmo. Spisovateľka vyberala medzi mnohými slovami, ktoré by vložila do svojho výtvoru.

„Koľko ľudí bude čítať moju prózu? Koľko učiteľov a učiteľiek zadá svojim žiakom, aby do piatku predniesli moju prózu slovo za slovom? Takéto otázky mi prechádzajú hlavou vždy, keď píšem. Akoby som do svojich diel zakaždým vkladala malinký kúsok seba, spojením všetkého by sa odhaľujem, čo sa odohráva v mojej mysli a čo mám na srdci.“

Miriam Puzderová (6.C)

Spisovateľka si to ani nevšimla, ale pri práci na próze ubehlo veľa času. Pri pohľade na svoj konečný výtvor - krásnu prózu - a na jej digitálne hodiny, ktoré už ukazovali 15:16, jej mohlo byť jedno, koľko času na nej strávila.

„Veď som možno práve pomohla žiačikovi, ktorý bude v budúcnosti hľadať prózu, ktorú by predniesol v známej literárnej súťaži Hviezdoslavov Kubín.“

Názov tej prózy? „Zrodenie prózy“.

Miriam Puzderová (6.C)

Kráľ

Stalo sa to tak dávno, že si to už nepamätám. Proste som to zrazu vedela.

Bol obľúbený a známy. Nielen v jeho triede, ale v celom ročníku. Proste kráľ.

Prvýkrát sme prehodili pár slov, keď naša a jeho trieda spoločne vyrazila na školský výlet na chatu. Niektorí žiaci pustili cestou na kopec hudbu a vrieskali. Kým som na nich pozerala a uškŕňala nad šialeným nápadom, náhodou som zabľúdila pohľadom k nemu. Pokrútil hlavou a poznamenal: „Týchto ľudí nepoznám a nepriznávam sa k nim.“ Tak som sa zasmiala a odpovedala, že sú taká lesná rasa, k tým sa nemusí priznávať nikto.

Neskôr, okolo polnoci, sme sa s dievčatami rozprávali o typických dievčenských veciach. „A kto sa tebe ľúúúbi?“ Jedna z nich označila práve jeho. Ja som sa nepriznala. Vedela som, že sa páči aj iným dievčatám. Bol to kráľ. Aká šanca je, že si všimne mňa?

Je trinásteho februára a v telocvični máme Valentínsky ples. On moderuje a ja snívam, že sa pozerá na mňa. Alebo aspoň myslí.

Práve sa začína druhé tanečné kolo. Mám predsavzatie, že toto kolo pretancujem celé. Ignorujem svet a sústredím sa na svoje kroky. Pesnička sa zmení a ja sa otočím, aby som si oddýchla. A stojí tam on, usmieva sa. Natiahne ruku. Vezmem ju. Jediné, čo mi beží hlavou, je, že toto sa nemá diať. Ale viem, že presne toto je ten moment, keď je na chvíľu tak, ako to má byť. Pesnička dohrá. Odídeme, ako keby sa nič nestalo. Videla som ho tancovať aj s inými dievčatami. Nič sa nedeje.

Deje sa všetko! Ten úsmev na začiatku príhovoru, ktorý smeroval ku mne!

Usmial sa, lebo to vyžadovala situácia a náhodou pozrel ku mne.

A ten pohľad? Pozerá na mňa stále!

Možno pozerá na niekoho za mnou alebo si myslí, že som divná, pretože naňho stále pozerám!

Ale...

Vidíš. Došli mi argumenty.

Ja to cítim!

Nie, to si len predstavujem.

Nerozumiem tomu tak, ako tomu rozumiem ja!

Idem si sadnúť, som unavená z tancovania aj z protichodných pocitov.

Prišiel čas. Vyhlasuje sa kráľ a kráľovná plesu. Pani riaditeľka má príhovor, naschvál to naťahuje, aby nás udržiavala v napätí. Konečne vyhlásia kráľovnú. Nejaká ôsmačka.

Už som to vedela. Neviem ako, ale bolo mi to jasné.

Je z neho skutočný kráľ. Vzdialený.

Nedosiahnuteľný.

A ja? Nevieľ, čo si o tom myslieť. Nevieľ, čo cítiť. Len neviem...
Díva sa na mňa!
Nedíva!

Neznámy autor

Hana Girmalová (6.A)

Šesť rokov

Kto by kedy povedal, že už ako deti si všímame ľudí okolo seba. Ľudí, ktorí sú nám podobní, majú rovnaké záujmy. Ale tušil niekto, že sa z obyčajného cudzieho chlapca z vedľajšej triedy stane najlepší kamarát? Keď som si ho začala všímať, ešte pred covidom, bola som štvrtáčka. Vedela som, čo ho zaujíma? Nie. A preto som sa nikdy neozvala. Mali sme ísť spolu do školy v prírode. Covid nám všetko pokazil.

Posledné mesiace, teda roky, boli pre všetkých ťažké. Od prvého ročníka nám hovorili, že každým rokom toho bude viac a viac. Vedel som, že raz príde monitor, stredná škola, a že to budú tie reálne „temné časy“, ale nikdy by som nečakal, že sa už ako štvrták alebo piatak budem cítiť prepracovane. Sedeli sme stále doma, dookola s tými istými ľuďmi a boli sme zmätení a unavení. Najviac mi chýbali

kamoši. Videl som ich každý deň, ale cez chladnú obrazovku. Stále viac a viac som ju nenávidel.

Až po návrate do školy som si poriadne uvedomil, že sme na druhom stupni. Začali sme mať oveľa viac hodín v iných učebniach, takže aj tí, ktorí celý prvý stupeň sedeli v zadnej lavici a snažili sa tváriť, že neexistujú, nahnevaní na „veľký svet tam vonku“, museli z triedy občas vyjsť. Taktiež sme si hneď všimli, že sa budeme viac spájať s inými triedami. Je teda jasné, že som začal stretávať ľudí, ktorých som nikdy predtým nevidel, aj keď celý čas sedeli len pár dverí odo mňa. Medzi nimi bolo jedno

dievča. Pre jej kučeravé vlasy bola iná ako ostatní. Vedel som ako sa volá? Nie. Ozval som sa k nej? Nie. Bola z inej triedy, bol to v podstate úplne cudzí človek. A tak išli mesiace ďalej jeden za druhým. Piaty a šiesty ročník zbehli veľmi rýchlo, ani sme sa nestihli spamätať z covidu. Bol tu začiatok siedmeho ročníka a o pol roka nás čakal lyžiarak.

Leto ubehlo rýchlo. Do školy som sa tešila, keďže cez covid som bola zavretá doma. To je realita života s rizikovým súrodencom. Každá chrípka môže narobiť škody. A preto som si dávala obrovský pozor. Nevedela som pochopiť, že som už siedmačka. Nedávno som sa bála každého nového písmenka. Pociť, že sa o dva roky budem rozhodovať, na akú strednú vlastne chcem ísť, ma desil. Moje myšlienky prerušil čas, nemohla som meškať do školy hneď v prvý deň. Spolužiačky mi chýbali. Triednu málokto počúval. Každý bol ponorený v rozhovoroch. Tešili sme sa na lyžiarsky, ale dovtedy sme si museli prejsť celé to nové učivo. Počas covidu bolo učenie ťažké, niektoré veci sme nevedeli. Keď sme sa presúvali do učebni na hodiny fyziky či biológie, znovu som ho videla. Áno, toho chlapca zo štvrtého ročníka. Zmenil sa. Bol vyspelejší. Ozvala som sa? Nie. Ani nevedel, kto som, iba by som sa strápnila.

Barbora Ligusová (8.B)

Konečne sa začal riešiť lyžiarak. Kto s kým bude v izbe? Kedy budeme mať večierku? Kam ideme a aký bude svah? No hlavne nás zaujímalo, s ktorou triedou pôjdeme. Nakoniec sme išli s D. Bola som rada. Mohla to byť príležitosť spoznať sa s ním. Ale to by som musela набраť odvahy. Hnevám sa, že nie som taká odvážna ako ostatní z mojej triedy.

Všetci sme vedeli, že lyžiarak bude veľká vec. Za tie roky sme ani raz neboli všetci spolu tak ďaleko a navyše na týždeň. Každý z nás tušil, že nás to úplne zmení ako kolektív. Prípravy prebiehali celý polrok. Na každej telesnej sme počúvali, čo všetko sa musí riešiť. Každý sa modlil, nech neochorie a ja som bol znova ten nedočkavý a zvedavý sedemročný chlapec, ktorého rodičia s prvým zošitom a kvietkom pre pani učiteľku odprevadili do školy.

Nikdy predtým som nelyžoval. Musel som si zohnať lyže, lyžiarky, naučiť sa všetko si zapnúť a vedieť sa vôbec hýbať. Báľ som sa, ale zároveň som cítil veľkú radosť.

Cesta tam bola chaotická ako ešte nikdy predtým. Išlo nás veľa, každý mal pocitovo tak 10 kufrov a navyše na každom kroku stála nejaká mamka s vystrašeným výrazom v očiach. A vo všetkom tom chaose som si zase všimol ju. Bola z triedy, ktorá išla s nami. Mohli by sme sa spoznať, keď tam budeme týždeň.

Už po dvoch dňoch tam bol lyžiarak môj najväčší zážitok so spolužiakmi od začiatku základky. S ňou som nebol v rovnakej skupine, lyžovať už vedela.

V posledný večer sme mali niečo ako diskotéku. Vedeli sme, že zajtra sa to všetko skončí. Netuším, čo to do mňa vošlo. Neviem, či by som bol schopný urobiť to znova. Sedela tam so spolužiačkami. Ja, chalan, ktorý sa bál aj vlastného tieňa, ktorý má niekedy problém ozvať sa aj k návšteve, ktorý si najradšej sám doma číta knižku, som ju zavolať tancovať.

Alexandra Tancošová
Radoslava Radvanská
Nela Kroláková (7.C)

Lyžiarak. Konečne to prišlo. Ale moja radosť sa premenila na stres. Vedela som už lyžovať, ale mala som za sebou aj vážnejší úraz práve na lyžiach. Pred školou stáli rodičia so svojimi deťmi, pripravenými si to užiť. Ešte raz som skontrolovala, či mám všetko. Otcovi som dala pusku na líce a už som bola medzi spolužiakmi. V tom dave som ho

zazrela, rozprával sa s nejakým svojím spolužiakom, ktorého som vlastne asi prvýkrát videla.

V skupine som bola iba s jednou spolužiačkou. Síce sme sa veľmi nerozprávali, no bola som rada, že je so mnou aspoň niekto známy. Dúfala som, že medzi ostatnými bude aj on. Nebol. Ostala som trochu sklamaná. Bola to jediná šanca ozvať sa. Dni ubiehali rýchlo. Ani som sa poriadne nerozlyžovala, bol už štvrtok. Zobudila som sa s celkom zlou náladou. Neviem, čím to bolo. Na raňajkách som nemala chuť do jedla a vlastne sa mi ani nechcelo ísť na svah. Ale nemala som na výber. Dúfala som, že pri lyžovaní sa mi možno nálada zmení.

Nezmenila sa. Keď sme sa unavení po celom dni vrátili na izby, mohli sme sa rovno pustiť do práce – všetko zbaliť a upratať. Neskôr nás čakala „diskotéka“. Nemala som silu byť medzi toľkými ľuďmi. Chcela som si už ľahnúť.

O pár minút som sedela v spoločenskej miestnosti. Sledovala som, kto vyhral akú súťaž a kto bol ocenený. Keď sa pustila hudba, ostali sme so spolužiačkami sedieť. Pozerala som do zeme, no zrazu sa pred mnou zjavil. Už som vedela, že sa volá Rišo. Opýtal sa ma, či si s ním nechcem zatancovať. Zasekla som sa. Má okolo seba toľko dievčat... Spolužiačky ma začali tlačiť. Asi to bolo okolnosťami. Povedala som nie. Videla som na ňom sklamanie. Zničila som jedinú šancu. Nad ničím iným som nerozmýšľala.

Cestou na izbu som ho zastavila poprosila o kontakt. Neviem, kde vo mne vzala odvaha.

Lyžiarak bol skvelý, ako sme všetci čakali. Lyžovať som odvtedy nebol, ale podstatné je, že som sa to naučil. S dievčaťom sme potom išli niekoľkokrát vonku. Volá sa Nika. Celkom sme si rozumeli. Potom prišli letné prázdniny, nový školský rok a naše cesty sa rozdelili. Nikdy sme sa nepohádali, nikdy sme neboli za zlé. Proste sme sa prirodzene bavili menej a menej. Život išiel ďalej. Škola bola ťažšia. Všetko sa pomaly menilo. Z vystrašeného siedmaka sa stával vystrašený deviatak.

Richard Velgos (9.D)

Ak by som mal tú možnosť, vrátil by som sa na začiatok. Do škôlky. Je zaujímavé, ako sme sa vtedy tešili na to, keď budeme veľkí. Túžili sme chodiť do školy, do práce, založiť si rodinu, a pritom sme

každý deň kopali na pieskovisku tunel do Austrálie, vyskúšali sme všetky povolania. Stačilo povedať, na čo sa dnes hráme. Najväčší frajer bol vždy ten, čo vedel najrýchlejšie behať. Teraz to už nie je hra.

V tom chaose som išiel na jednu súťaž. Potreboval som sa niečo opýtať, a tak som ju zastavil na chodbe. Pri krátkom rozhovore som mal pocit, že som opäť siedmak. O niekoľko dní sme sa znova stretli. Ona ma zavolala von.

Lyžiarak je teraz iba pekná spomienka.

Nedávno sme boli spolu vonku, po dlhej dobe. Obaja sme sa trochu hanbili, ale to je normálne. Mali sme sa o čom rozprávať.

Nevedeli sme sa dočkať plesu. Nášho posledného na základnej škole. Jasné, že sme si to museli užiť. Prišiel za mnou. Vedela som, čo sa opýta.

Pred niekoľkými týždňami sme mali ples. Bolo to niečo neuveriteľné. Nečakal som, že sa na druhý deň budem môcť postaviť a vôbec rozprávať. Celý ples som tancoval (teda ak sa to dá považovať za tanec) ako o život. Áno, aj s ňou. Po plese sme sa začali baviť ešte viac. Teraz si píšeme a rozoberáme tento text. Už je hotový! Môžeme sa pustiť do niečoho ďalšieho.

Nikola Olejníková (9.B) a Richard Velgos (9.A)

Tajomná budúcnosť

„Pozri! Som superhrdinka!“ vykrikla Zoja ako jediné varovanie predtým, než zoskočila z gauča s krivou maskou z papiera na tvári a v gumených rukaviciach, ktorej jej boli až smiešne veľké.

Marienka sa rýchlo zvrtila na mieste a vyskočila s vystretými rukami. Chytila ju tesne pred dopadom na dlážku.

Zoja sa z Marienky so smiechom postavila a napravila si ručne vyrobenú masku. „Videla si to, Lienka? Že to bolo super?“ vykrikovala a začala od radosti skákať na mieste. „Ja som naozaj letela! Som superhrdinka. Ale zatiaľ to budem pre istotu držať v tajnosti.“

Marienka ju neprerušila, stále ležala na zemi a snažila sa chytiť stratený dych. Dievčatko si to nevšímalo, bolo veľmi zaujaté svojimi novoobjavenými „schopnosťami“.

„Dobre, dobre, ty superhrdinka, už ti verím. Len, prosím ťa, už nikdy neskúšaj svoje schopnosti,“ zopla ruky v prosbe a veľkými očami pozerala na začudovanú Zoju.

„A to prečo, Lienka?“

Zoja ju už od malička volala Lienka. Marienke to vôbec nevadilo, dokonca sa jej páčilo, že pre ňu má niekto osobitú prezývku. Nikto jej nikdy žiadnu nedal.

„Lebo si ešte mladá a tvoje schopnosti sú tiež mladé, ešte ti to nemusí vyjsť vždy a môže sa ti niečo stať. A kým by si sa liečila, kto by nás chránil od tých všetkých zloduchov?“

„Aha, jasné! Máš pravdu, Lienka,“ zelené oči jej zaiskrili, „ty si taká múdra. Menujem ťa mojou pravou rukou. Ľudia nás budú volať nezastaviteľné duo. Musíme si ušiť kostýmy, ale to zariadiš ty, lebo mne to veľmi nejde, cez moju masku takmer vôbec nevidím. A potom budeme...“ a zase spustila spršku slov a krásnych fantázií.

Marienka začala premýšľať, aké musí byť všetko jasné a pekné v jej zelených očiach. Nechcela jej to kaziť.

„Neboj, to vyriešime potom, zatiaľ si choď pospať, ty superhrdinka. Potrebuješ nabrať sily na boj proti zločincom, nikdy nevieš, kedy prídu,“ povedala, keď pozrela na hodiny.

„Ale mne sa nechce, potrebujem byť v strehu neustále,“ podoprela si ruky vbok.

„Tvoji rodičia onedlho prídu. Vieš ako sa budú hnevať, keď zistia, že ešte nespíš?“

„A čo? To je moja starosť, ja si to vyriešim. Viem bojovať proti zlu,“ otočila sa na päte.

„Tvoji rodičia nie sú zločinci, chcú iba, aby si mala energiu na zajtra.“

„Dnes je spln a počas splnu sa plnia želania. Povedala mi to kamarátka. Raz mesiacu pošepkala, že chce psíka a na narodeniny dostala šteniatko.“

„Zojka, nemôžeš ísť sama večer vonku. Ešte sa stratíš.“

„Tak poď so mnou,“ obula si topánky.

„Nepozeraj tak. Myslala si si, že sa nikdy nenaučím viazať šnúrky? Celé doobedie som v škôlke strávila učením.“

„Tvrdohlavá malá superhrdinka,“ zašepkala Marienka pre seba a podala jej ruku.

Uprostred záhrady sa Zojka zastavila.

„Čo sa deje? Myslala som, že chceš povedať mesiacu, čo si želaš.“

„Moja kamarátka ležala v tráve. Ak to neurobíme, možno sa mi moje prianie nesplní.“

„Aha, tak dobre.“

„Vieš, začínam rozmýšľať, či si naozaj taká múdra. Možno ešte prehodnotím, že budeš moja pravá ruka,“ povedala zákerne a začala sa smiať.

Keď obidve ležali v tráve, Zojina malá rúčka zrazu chytila tú jej. Marienka nebola na niečo také pripravená. Zrazu si spomenula, ako s ňou kedysi vlastná sestra ležala v tráve a počítali spolu hviezdy. Bola to jedná vec, ktorá ju dokázala uspať. Ale postupne sa navzájom od seba vzdďaľovali. Každá mala iné povinnosti.

Marienka začala brigádovať ako opatrovatelka a jej sestra začala chodiť do školy. Potrebovala sa učiť. Nebol čas sa len tak rozprávať.

„Vieš čo by som si želala najviac na svete?“ spýtala sa Zoja piskľavým hláskom.

„Byť superhrdinka?“

„To si želať nemusím,“ povedala sebavedomo a odfrkla si, „ale je tu niečo iné, čo by som chcela, Lienka.“

„Čo také?“ začala byť naozaj zvedavá.

Malé stvorenie zatvorilo oči a potichu zašepkalo: „Chcem, aby Marienka bola moja naozajstná sestra.“

„Nevidím síce do budúcnosti, ale viem, že to je nemožné.“

„Ale superhrdinovia robia nemožné možným,“ zubato sa na Marienku usmiala a začala vstávať z chladnej trávy, „no tak, o chvíľu prídu mraky, rýchlo povedz aj ty svoje želanie.“

V duchu si zaželala to isté.

Alexandra Tancošová (7.C)

Alexandra Tancošová (7.C)

Zvuk nelieči choroby

---no a myslí si, že nezmaturuje, lebo sa im---

---ale bolo super HAHAHA---

---balík príde vo štvrtok po---

-Cink! Cink!-

Odskočím z cesty crngajúcemu bicyklu. Moje ošúchané gumené podrážky dopadnú na chodník s dutým buchotom. Takéto chodníky nenávidím. Komunistický betón pred našou školou je už dávno popraskaný. Z dier každú chvíľu niekto vykopne nové kamienky. Vždy sa mi dostanú do topánky. Väčšinu roka je preplnený mlákami. Počas dažďa znie šplechot dopadajúcich kvapiek a topánok zaneprázdnených okoloidúcich. Nikdy neviem dávať pozor.

Znova vykročím smerom domov. Za chrbtom hvízda vietor. S každým krokom podo mnou duní zem, šúchajú sa o seba moje nohavice a ja sa snažím nesústrediť sa na pletky troch starších dám vychádzajúcich z budovy napravo. Niekde v stromoch spievajú posledné vtáky, suché listy sa všetkým lámu pod nohami a v diaľke počujem hlučné deti kričať na kolotoči. Na ceste vedľa chodníka trúbia autá. Bolí ma hlava.

A takto to pokračuje. Praskajú listy, niekedy odkopnem kamene. Klopajú o chodník. Prejde auto, druhé, tretie, nado mnou preletí vták so sprievodom šuchotania peria. Autá stoja. Dôjdem ku prechodu a môžem voľne prejsť, pretože na železničnom prechode sú zatvorené závory. Teraz čakať. Čakať na nevyhnutelný príliv hluku vystupujúcich pasažierov. Následné dunenie vlaku po koľajniciach a prefičanie popri nás každému rozháďže celé vlasy.

Prejdem cez koľajnice a vráti sa známy zvuk búchania topánok o chodník. Po krátkej odbočke do lokálnej (prekvapivo preplnenej) pizzerie sa intenzita tlaku na mojich spánkoch desať násobne zvýši. Ruka v ruke s ňou išlo aj štipanie očí, ktoré dorazilo akoby vlastnilo švajčiarske hodinky. A to som si tú pizzu ani nemohla kúpiť.

Ako sa vraciam späť na svoju trasu, odkladám si – stále plnú – peňaženku. Jednoruké šimrinkovanie s taškou v nej však niečo prehodilo a teraz musím pri chôdzi počúvať aj cingotanie svojej starej, kovovej termosky. Krok, cink. Krok, cink. Ako na rozbitom gramofóne, už niekoľko minút, hodín, dní a možno aj týždňov. Akoby som stále dookola počúvala... no proste čokoľvek!

Áno, dochádza mi, že „vedľajší efekt“ sluchu je niečo stále počuť. Ale toto je iné.

Niekedy mi hluk dovolí rozmýšľať. Na jednej ceste domov viem sama so sebou zmeniť tému z jednej hlúposti na druhú, vyriešiť príklad, čo mi na hodine zaistil päťku alebo vymyslieť námet na bestseller. To všetko mi však vyfučí z hlavy v momente, keď prejdem z pokojného hluku do migrénotvorného. Vtedy je ťažké aj dýchať. A najhoršie je, že nikdy neviete, kde a kedy vás to prepadne. V triede, v nákupnom centre alebo ako mne - vonku, kde je objektívne ticho.

Môj mozog nesúhlasí. Potom, čo vkročím do domového podchodu a každý zvuk vďaka ozvene zvýši svoju hlasitosť (a otravnosť), sa tlak zo spánkov rozšíri do zvyšku hlavy. Niečo z vnútra mojej lebky sa snaží dostať von a pri tom mi ju chce roztrhnúť. Slová „o chvíľu som doma“ mi lietajú hlavou ako malé svetielko nádeje. Cez podchod sa dostanem rýchlo. Čaká ma ďalší. Tam sa všetko opakuje. Ozvena, prekvapivo aj ľudia, trpká bolesť hlavy. Nasleduje nepríjemne žiarivé slnko. Nechá ma na pár sekúnd oslepnutú a musím žmurkať ako blázon.

Dostávam sa k obytným uliciam a obchádzam zadné strany bytoviek s nádejou na zaslúženú pohodu. Tá sa rozpadá pri pípaní smetiarskeho auta. Nakladá triediace koše susedov. Už len kúsok k našej bytovke.

Z poslednej sily beriem druhý dych (a nervy). Pustím sa do svižného kroku, obchádzam smetiarov, očami prejdem obe strany vozovky, prebehnem na druhú a obchádzam autá zaparkované na chodníku. Kto by povedal, že obyčajná prechádzka domov môže niekedy pôsobiť ako túra na Mount Everest. Unavené kroky vedú rovno ku vchodovým dverám paneláku. Od mojej odmeny ma držia už len ony - schody a dvere do bytu.

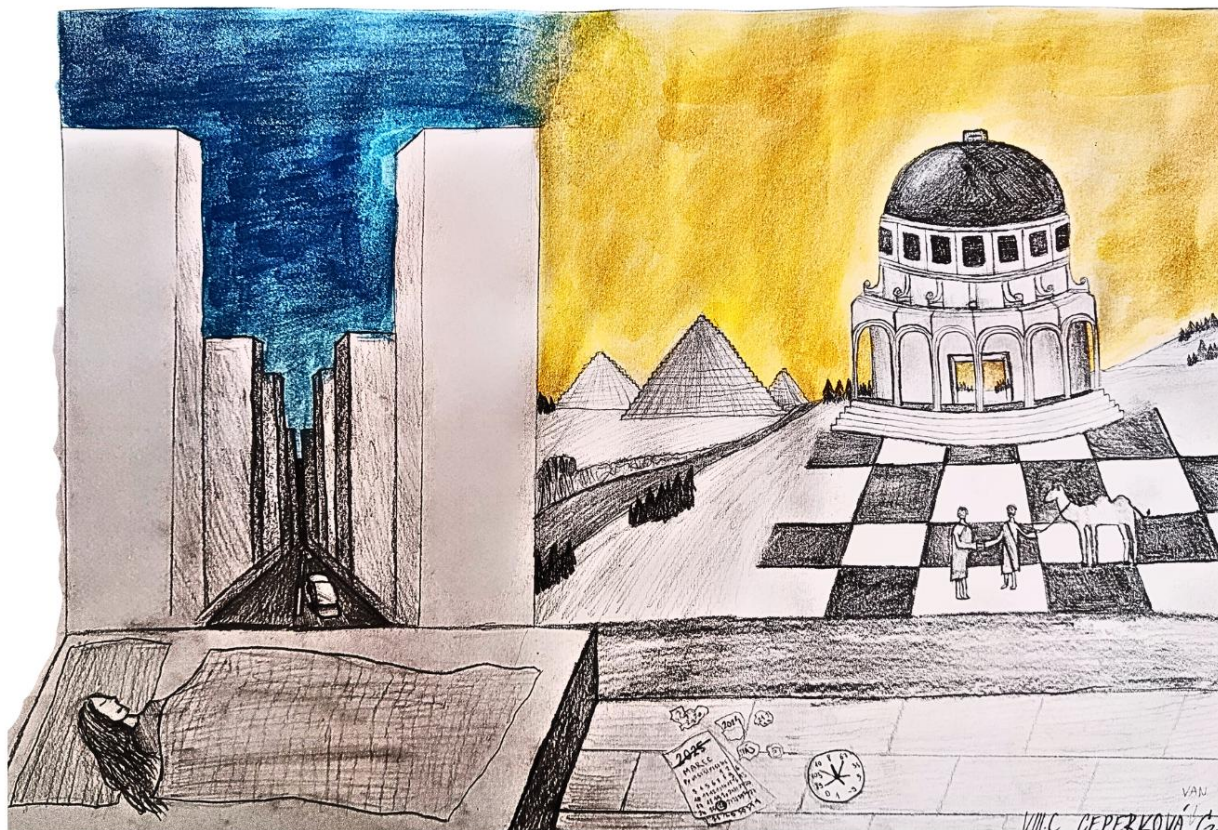
Siaham do vrečka po kľúče. Hrkotajú hlasnejšie ako normálne. Splašene ich strkám do zastaraného zámku, otáčam nimi a po malom cvaknutí tlačím dvere do chodby. Vzduch na chodbe je už teplejší ako ten vonku, ale nie o veľa. Schody beriem po dvoch, nemám na nich čas, a nenechávam ani šancu, aby som práve teraz stretla naše klebetné susedky. Dychtivo hľadám na karabínke druhý kľúč, akoby mi mal odomknúť truhlu s pokladom.

Opäť ho strkám do zámku, nasleduje tichý klik. Vstupujem do prázdneho bytu. Zatváram za sebou dvere, z ramena zhadzujem—školskú tašku, rozzipsujem si vetrovku, zvlčiem ju z rúk a zavesím na vešiak. Nasledujú topánky. Tenisky iba zosúvam z nôh cez päty.

Chvíľu stojím. Nadýchnem sa. Pekne, zhlboka. Cítim, ako sa rozpína hrudník. Ako natiahnutie po dlhodobom sedení. Potom vydýchnem jeden

dlhý, vyčerpaný, kapitulачný povzdych. Chcem dúfať, že to bol posledný zvuk môjho dňa, ale dobre viem, že by som bola naivná.

Stella Mlčochová (9.A)

Gabriela Ceperková (8.C)

Spoločné miesto

Začalo sa stmievať. Konečne. Dočkala som sa. Milujem, keď je tma a ja si môžem sadnúť do auta a vyjsť na kopec, z ktorého je vidno celé naše malé mestečko. „Hej, Sára!“ vyrušila ma mama zo zamyslenia. „Áno, mami,?“ „Keď pôjdeš dnes na kopec, nezabudni natankovať.“ Túto vetu mi mama opakovala stále a ja som jej zasa stále odpovedala: „Jasné, mami.“ Pozrela som sa na hodinky. Bolo už sedem preč. Bol čas ísť.

Vstala som od kuchynského stola a vybrala sa do svojej izby. Ja jediná nemám izbu na prvom poschodí. Do batoha som nahádzala základnú výbavičku: powerbanku, nabíjačku, kľúče, peňaženku, mobil a vreckovky (pre každý prípad). „Už zasa?!“ utrúsil otec cestou do kúpeľne. Iba som sa naňho usmiala. Väčšina mojich rovesníkov uprednostňuje knihu alebo dobrý

film. Pre mňa je najväčší relax sadnúť si za volant, dať nohu na plyn a ísť tak ďaleko, ako sa len dá.

Cesty po siedmej bývajú poloprázdne. Chodiť na kopec večer má veľa výhod: započúvať sa do zvuku nočného mestského ruchu, očami blúdiť a hľadať chvosty komét a pritom sa ponoriť len do svojich myšlienok.

Lahla som si na kapotu ako v starých amerických filmoch, len s rozdielom, že väčšinou na kapote ležia dvaja. Rozmýšľala som nad jedným chalanom zo školy. Dominikom. No každý ho volá Nik.

Pred pár týždňami sa spustil strašný lejak. Nemala som auto. Čakala som pred školou pod strechou a vymýšľala plán, ako sa dostať suchá domov. Postavil sa ku mne a podal mi svoj dáždník. Bola som ohromená, lebo žiadny iný chalan, ktorého som poznala, by toto nespravil. Nika som v triede, samozrejme, registrovala už od prvého ročníka, no vždy sme sa nejako obchádzali. Posledné mesiace sa nám však často stretávali pohľady. „Nech sa páči, vezmi si ho,“ povedal a vybehol do dažďa. Aďa si zo mňa preto začala uťahovať. Naposledy ma po ceste na stanicu zaviedla okľukou okolo svadobného salónu a z výkladu mi začala vyberať šaty.

Zo zamyslenia ma vytrhol zvoniaci mobil. Kým som sa k nemu dostala, našla som tam len zmeškaný hovor a esemesku od mamy: Pod' domov, je veľa hodín. A nezabudni natankovať. Zareagovala som emoji s palcom hore. Nezdalo sa mi, že je veľa hodín, no keď som sa pozrela na hodinky, už bolo deväť.

Vybalila som ruksak, zobrala pyžamo a odišla do sprchy. Keď som sa vrátila, na mojej posteli sedela Rebeka a obzerala sa. „No konečne! Vieš ako dlho tu na teba čakám. Sestra vždy rada dramatizovala. Kto by povedal, že v tom malom svetlovlasom dievčatku sa skrýva taká herečka. „No čo chceš?“ „Zahráš si so mnou karty?“ „Nie, musím sa učiť.“ „Ale, no táák!“ Niekedy dokázala byť strašne dotieravá. „Prosím!“ „Nie, a už chod!“ Z izby odišla so založenými rukami a urazeným výrazom. „Zavri za sebou,“ kričala som za ňou, ale už bola preč.

Budík mi zazvonil o pol siedmej, no ja som svoju posteľ opustila až o pol hodinu. Hodila som na seba modré baggy-jeansy, pekný čierny top bez rukávov a rifľovú bundu. „Dobré ráno, Sára. Tu máš desiatu,“ začala mama. „Už ideme?“ ozvala sa Rebeka spoza gauča znudeným hlasom. „Áno, zlatko, môžeš sa obúvať,“ odpovedala mama. Po desiatich minútach sme konečne prišli pred moju školu.

„No tu si, konečne! To ti teda trvalo! Si naučená? Lebo ja nie. Takže mi, dúfam, pomôžeš,“ skričala pri skrinkách Aďa. „Pomôžem, jasné, len už poďme.“

Nemali sme mať príliš ťažký deň. Začal vcelku príjemne. Hoci nemám v láske biológiu, mám ju s Nikom, takže si to celkom užívam. Očami som začala blúdiť po triede a hľadať ho. Sedel na svojom zvyčajnom mieste, na druhom konci triedy od nášho miesta s Aďou, no v dobrom uhle, aby som naňho videla. Celú hodinu som si všímala jeho pohľady a úsmevy. Potom ma čakala dvojhodinovka angličtiny bez Nika, aj bez Adi. Preto som prekypovala šťastím, keď som sa po nej stretla s Aďou na WC. Na ďalších hodinách som sa nevedela dočkať, kedy už príde dejepis a ja budem môcť znovu vidieť Nika. Mala som pocit, že Nik kvôli mne opäť nedáva pozor. Po škole sme s Aďou zamierili do nákupného centra, predebatiť to pri obede, pretože ten v škole sa nedal jesť. Domov som prišla okolo pol štvrtej, ľahla si na posteľ a zaspala. Zobudila som sa o šiestej. Vzala som batoh, pozdravila mame, vzala kľúče a šla.

Chcela som zaparkovať na zvyčajnom mieste, ale zarazil ma čierny Seat. Zvuk môjho auta vyrušil osobu, ktorá za zrazu mihla pri aute. Chcela som auto stočiť naspäť, keď sa vo svetle mihla Nikova tvár. Hneď som zastavila a vystúpila z auta. „Ahoj, čo tu robíš?“ zdržanlivo som sa opýtala. Keď ma spoznal, bolo vidno, že sa mu uľavilo a rozžiarili sa mu oči. Napriek tomu bol zaskočený: „A ty tu čo robíš?“ „To je moje miesto, chodím tu každý večer.“ „Ja tu tiež chodím každý večer. Ako to, že sme sa nestretli?“ nešlo mu do hlavy. „Väčšinou tu chodím neskôr. Asi sa míňame,“ rozmýšľala som. „Tentokrát sme sa neminuli.“ Začervenala som sa. Snáď to vo tme nebolo vidno.

Naša konverzácia začala trochu neohrabane, ale potom som si uvedomila, že skáčeme z jednej témy na druhú úplne plynule a nenútene.

„Volá mi mama, budem musieť ísť,“ povedal chlapsky, no vycítila som sklamanie. Jemne sa mi dotkol ruky a odišiel.

V škole som to všetko vyrozprávala Adi. Bolo mi divné, že som nikde nestretla Nika. Celý deň som ho nevidela. Mala som strach, či sa niečo nestalo u nich doma. Po vyučovaní som čakala Aďu pred školou. A vtedy zo školy vyšiel aj Nik a zamieril ku mne.

„Tak neskôr?“

Prikývla som.

Kristína Ďurechová (8.B)

Hana Gibarti (8.A)

Radoslava Radvanská (7.C)

Úvahy

Ako bude vyzeráť moja budúcnosť?

Ako malý chlapec som chcel byť astronautom a lietať v rakete, byť hasičom a pomáhať alebo obyčajným smetiárom a celý deň sa voziť na veľkom aute. Postupne, ako som starší, zisťujem, že to nie je úplne práca pre mňa. Pomaly by som sa však mal začať rozhodovať, čo a ako ďalej, pretože ako povedal Charlie Chaplin: „Zaujímam sa o budúcnosť, pretože v nej hodlám stráviť zvyšok života.“ A aké sú moje sny a plány do budúcnosti?

Najprv by som sa chcel dostať do školy, ktorú chcem. O vysokej škole však ešte rozhodnutý nie som, no verím, že stredná škola mi pomôže rozhodnúť sa. Naisto však viem, že po strednej škole nechcem ísť hneď na vysokú, ale chcel by som precestovať poriadny kus sveta. Zažiť úžasné chvíle s priateľmi a prebádať úžasné miesta na svete. Najradšej by som ostal žiť niekde v cudzine, no uvidím, čo mi život prinesie. Veľmi by som chcel bývať v krajine pri mori. Mojm snom je bývať v Barcelone. Ak sa mi to ale nepodarí, tak si dokončím vysokú školu. Čo sa týka zamestnania, tak v tejto oblasti rozhodnutý nie som. Myslím si, že podnikanie by

bolo super, no prináša riziká. Určite by som nechcel ostať sám, radšej by som si založil rodinu. A takisto ako každý človek, mať dostatok peňazí a zbohatnúť, to je mojím snom.

Naisto viem, že nechcem skončiť nejako zle, sám a opustený. Chcel by som žiť úžasný život. Jednoducho nebáť sa života a brať to, čo mi do cesty postaví.

Samuel Kašper (9.B)

Moja budúcnosť! Ako by asi vyzerala tak o 10 rokov? Ako veľmi by sa moje okolie zmenilo? Čo by som študovala? Bavilo by ma to? Ako by som vyzerala? Nad týmito otázkami sa často zamýšľam. Ale na niektoré ešte stále nemám tu správnu odpoveď.

Sofia Olejárová (8.A)

Ako Søren Kierkegaard povedal: „Život môžeme pochopiť iba pri pohľade späť, no žiť ho musíme smerom vpred.“ Aj ja už začínam chápať rozhodnutia mojich rodičov. Rozhodnutie pri výbere mojej škôlky, základnej školy, ale aj výber krúžkov. Tieto rozhodnutia mi pomohli rozvíjať moje štúdium, kreativnosť, ale aj schopnosť vedieť robiť svoje rozhodnutia. Teraz ma čaká zatiaľ najväčšie rozhodnutie, výber strednej školy. Mám obavy, ale viem, že moji rodičia sú tu pre mňa a podporujú ma. A tak teda rozmýšľam

nad výberom gymnázia. Ocko my poradil, že výber bilingválneho je lepšie ako normálneho 4-ročného. Tvrdil, že mi to odomyká viac dvier, možností na štúdium v zahraničí. Tým, že by som chcela byť zubárkou, určite by to veľmi pomohlo. Aj keď to bude ťažká cesta, budem sa naďalej snažiť.

Paulo Coelho povedal: „ Nikdy sa nevzdávaj, zvyčajne otvorí dvere posledný kľúč zo zväzku. “ Toto bude moje motto pri ceste získať prácu, ktorú by som mala rada. Ale zároveň aj dúfam, že moje želanie mať kamarátov, s ktorými si počas tejto dlhej cesty budeme navzájom pomáhať, sa vyplní!

Alithea Dukovská (9.B)

Leonor Bafalluy Gesti (9.A)

Naša Zem – náš spoločný dom

Na Zemi je veľa krásnych vecí. Vecí, ktoré v nás vzbudzujú nadšenie, lásku, obdiv a možno si to ani neuvedomujeme, ale všetky tieto veci sú súčasťou

nášho malého spoločnému domu, našej malej úžasnej planéty, ktorú voláme "Zem".

Táto malá planétka nám poskytuje miesto a podmienky na život. A my sa aj napriek všetkému stále pýtame: "Čo pre nás ešte môže urobiť?" Málo ľuďom napadne položiť si otázku: "Čo môžeme urobiť my pre ňu?" Nuž, odpoveď je jasná - nie veľa. Avšak pre Zem ako náš spoločný domov, do ktorého patria živočíchy, rastlinstvo, ale aj my, ľudia, môžeme urobiť viac ako by ste si pomysleli.

Mohli by sme začať napravovaním malých aj veľkých chýb a omylov nás, našich predkov a vykynožiť zlo z poľa, aby naši potomkovia orali dobrú pôdu, pretože počasie, ktoré budú mať, nie sme schopní ovplyvniť. Ako povedal aj sám J. R. R. Tolkien.

Potom môžeme pomáhať prírode, zveľaďovať ju, pretože nechceme aby nás svojim rastom všetkých nezničila.

Všetky tieto myšlienky by mohli byť správne, ale zabudli sme úplne prvý krok, ktorý nám vnukol Goerge Bernard Shaw: "Teraz, keď sme sa už naučili lietať na povetrí ako vtáci a potápať sa ako ryby, ostáva nám už len jediné - naučiť sa žiť na Zemi ako ľudia."

Peter Áron Krotký (9.D)

Sofia Olejárová (8.A)

Alica Sepešiová (8.A)

Komiksy

Povedal mi jeden chlapec

Povedal mi jeden chlapec

Alžbeta Bereščíková (4.A)

Ľudová slovesnosť a súčasnosť

Veronika Oboňová (9.C)

Moje nie zlu

Zoja Zuzanna Mertová (8.C)

Linda Kadaňková (7.A)

LITERÁRNO-DEJEPISNÁ EXKURZIA (JASENOVÁ, DOLNÝ KUBÍN, ORAVSKÝ PODZÁMOK)

So žiakmi 8. ročníka sme absolvovali zaujímavú literárno-historickú exkurziu, počas ktorej sme navštívili tri výnimočné miesta späté s významnými osobnosťami slovenskej literatúry a dejín.

Našou prvou zastávkou bola Jasenová, rodná obec Martina Kukučína, jedného z najvýznamnejších predstaviteľov slovenského literárneho realizmu. Navštívili sme jeho rodný dom, ktorý je zariadený autenticky podľa doby, v ktorej spisovateľ žil. Celou expozíciou nás sprevádzala milá pani sprievodkyňa, ktorá nám pútavo priblížila Kukučínov život a tvorbu.

Následne sme sa presunuli do Dolného Kubína, kde sme navštívili Literárne múzeum Pavla Országha Hviezdoslava. Žiaci mali možnosť vidieť osobné predmety, rukopisy,

korešpondenciu i dobové vydania diel tohto významného básnika a dramatika.

Poslednou zastávkou bol Oravský hrad, jeden z najkrajších a najnavštevovanejších hradov na Slovensku. Počas prehliadky žiaci spoznávali bohatú históriu Oravy, významné historické udalosti a osobnosti, ktoré sa s hradom spájajú. Pre mnohých bol najväčším zážitkom výhľad z hradného vrchu.

Počas celej exkurzie žiaci pracovali s pracovným listom, do ktorého si zapisovali informácie z výkladu sprievodcov. Na záver vyplnili aj spätnú väzbu, v ktorej vyjadrili svoje dojmy z exkurzie. Väčšina žiakov ju hodnotila veľmi pozitívne a ocenili najmä možnosť navštíviť miesta, o ktorých sa učia na hodinách slovenského jazyka a literatúry.

Exkurzia bola nielen vzdelávacia, ale aj inšpiratívna a veríme, že si z nej žiaci odniesli veľa nových vedomostí aj pekných zážitkov.

Mgr. Kristína Urdová

Naša exkurzia do Dolného Kubína bola nielen zábavná, ale aj poučná. Navštívili sme miesta, ktoré nám pomohli bližšie spoznať významné osobnosti slovenskej literatúry a tiež históriu hradu. Najskôr sme zavítali do rodného domu M. Kukučína, kde sme sa dozvedeli viac o jeho živote. Bolo zaujímavé vidieť, v akom prostredí vyrastal. Následne sme navštívili Múzeum P. O. Hviezdoslava, kde sme si pripomenuli jeho tvorbu, život a mnohé zaujímavosti, o ktorých sme predtým vôbec nevedeli. Vedeli ste, že P. O. Hviezdoslav mal rád Williama Shakespeara a inšpiroval sa ním? A že svoje prvé básne písal v maďarčine? Našu cestu sme zakončili návštevou Oravského hradu. Bol naozaj krásny a jeho bohatá história nás zaujala. Keď sme konečne vyšli po dlhých schodoch až nahor, otvoril sa nám nádherný výhľad z najvyššej veže. Musíme sa poďakovať našim pani učiteľkám, že to s nami vydržali – a my si z tejto exkurzie odnášame množstvo krásnych spomienok.

Sophia Birknerová (8.A)

Cesta autobusom na exkurziu bola síce dlhá, no zábavná a bezproblémová. Rovnako aj samotná návšteva kultúrnych inštitúcií v nás zanechala veľa nezabudnuteľných spomienok. Pani učiteľky si pre nás pripravili pracovný list k životu a dielu M. Kukučína a P. O. Hviezdoslava. Po návšteve múzeí sme pokračovali v exkurzii na Oravský hrad. Pred jeho návštevou sme si mali možnosť zakúpiť rôzne suveníry v stánkoch pod hradom. Na hrade nás čakali nekonečné schody smerom nahor, no oplatilo

sa to – kvôli krásnemu výhľadu na okolie a zaujímavým expozíciám. Exkurzia sa nám veľmi páčila, bola pútavá a poučná a rady by sme zažili ešte viacero podobných zážitkových exkurzií.

**Barbora Ligusová, Kristína Ďurechová,
Annamaária Dzivá, Ema Schneiderová (8.B)**

Na tohtoročnej exkurzii sa nám páčil celý program, ktorý nám pripravili naše pani učiteľky slovenského jazyka a pani lektorky v múzeách a na hrade. Život M. Kukučina a P. O. Hviezdoslava sme spoznali aj inou, zážitkovou formou – v Jasenovej nám pani lektorka vysvetlila dobové súvislosti spojené s jeho tvorbou; jeho rodný domček nás očaril svojou atmosférou. V Múzeu P. O. Hviezdoslava sme prostredníctvom malého kvízu spoznali život a dielo tohto nadaného autora slovenského realizmu. Mali sme tak možnosť ocitnúť sa v rodisku oboch autorov a nahliadnuť aj do ich osobného života. Oravský hrad preveril našu kondíciu, no veľmi sa nám páčili výhľady, ktoré sa nám otvorili po výstupe nahor. Samotná cesta autobusom so spolužiakmi bola plná smiechu a zábavy. Ďakujeme za nezabudnuteľné zážitky všetkým, ktorí nám ich sprostredkovali.

Nela Horáková, Laura Husivargová, Eva Tabáčaková (8.B)

V stredu dňa 28.5. 2025 sme sa zúčastnili exkurzie na Orave. Navštívili sme rodný dom Martina Kukučina v Jasenovej a taktiež Múzeum Pavla Országha Hviezdoslava v Dolnom Kubíne, kde sme si vypočuli životné príbehy spisovateľov. Spoznali sme rozmanitosť literárnych diel skrze výkladov sprevádzateľiek. Mali sme možnosť obedovať v cenovo dostupných reštauráciách Dolného Kubína. Po obede sme sa vybrali na Oravský hrad. Na hrade sme si prečítali zaujímavosti a vyšli na najvyššiu vežu kde sa nachádzali figúry postáv, ktorých filmy sa natáčali na hrade a v okolí.

Ema Vongrejová, Klára Valenčinová (8.C)

SVETOVÝ DEŇ DIVADLA

Jedinečné umenie, ktoré už stáročia baví, dojíma, núti premýšľať a prežívať rôzne emócie – divadlo. Svetový deň divadla (27.3.) je dňom, kedy si pripomíname jeho dôležitosť v našich životoch. Divadlo je miestom, kde

ožívajú príbehy, kde slová, pohyby a hudba vytvárajú kúzelnú atmosféru a kde sa na chvíľu môžeme stať niekým iným.

Tento rok sme sa spolu so žiakmi 5.B rozhodli osláviť tento deň tvorivo a zábavne. Na hodinách literatúry sme: vytvorili bábkky, napísali vlastné scenáre, odohrali krátke divadelné predstavenia, ktoré vznikli z ich fantázie a kreativity.

Deti mali možnosť zažiť divadlo nielen ako diváci, ale aj ako herci, scenáristi a tvorcovia. Vidieť ich nadšenie a radosť z vlastného "predstavenia" bolo nezabudnuteľné!

Divadlo má stále svoje miesto aj v dnešnej digitálnej dobe – spája nás, učí nás empatii a rozvíja našu predstavivosť.

Mgr. Kristína Urdová

MEDZINÁRODNÝ DEŇ MLIEKA

Veronika Oboňová (9.C)

Svet už nie je doska,
ktorú nesú slony
na chrbte korytnačky.
Aj more z MLIEKA sa zmenilo.

Svet sa volá Zem.
A Zem sa rúti vesmírom.

Stratili sa báje
a rozprávky odišli z mesta.
Nikto si ale nevšimol,
že naša galaxia je MLIEČNA cesta!

Alžbeta Garberová (9.A)

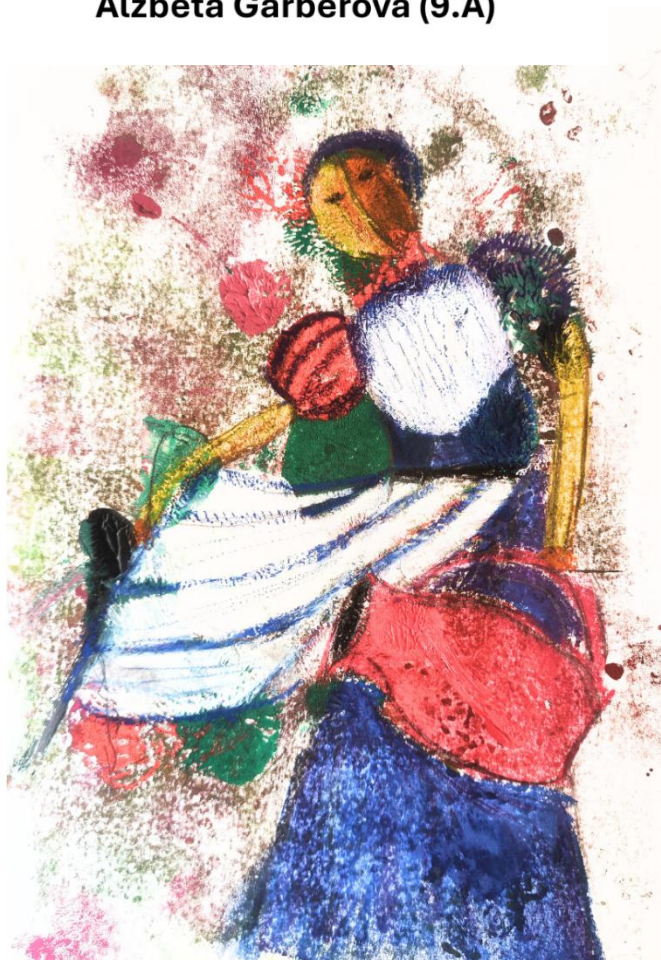
sťa mlieko v džbáne.
Čas je krátky.
Vždy hľadáme skratky,
kým oblaky pokrývajú stránne.

Biele sny a tekuté túžby
naplňajúc predstavy duší,
ktoré dámy vnútro ruší.
(Krehká tvár, líca bohyne.)
Plné srdce buší a buší.

Slzy do jogurtu máčané,
cestami travnatými kráčame.
Ale spolu, len ty a ja.
Žena bez cieľa
a krčah v zovretí jej náručia.

Tvoja duša stáročia
oblieva túžby.

Kristína Jurašková (9.A)

Leonor Bafalluy Gesti (9.A)

SLOVO NA ZÁVER

Tomáš Kolenka (7.B)

Mia Balogová (7.B)

Ela Paruševová (7.B)

Slnko, voda...PRÁZDNINY! Veríme, že prečítanie tohto čísla šk. časopisu SURFER bolo príjemnou bodkou za šk. rokom. Prajeme Vám, aby ste si užili zaslúžený oddych, aby ste zažili niečo nezabudnuteľné, aby ste načerpali silu na nový školský rok a mohli plniť nadšenia naberať nové zručnosti a vedomosti nielen v rámci predmetov, ale aj na krúžkoch. Radi Vás privítame aj v našom Literárno- výtvarnom krúžku, kde vzniká školský časopis.

Katarína Palková (7.B)

Emma Kmecová (6.C)

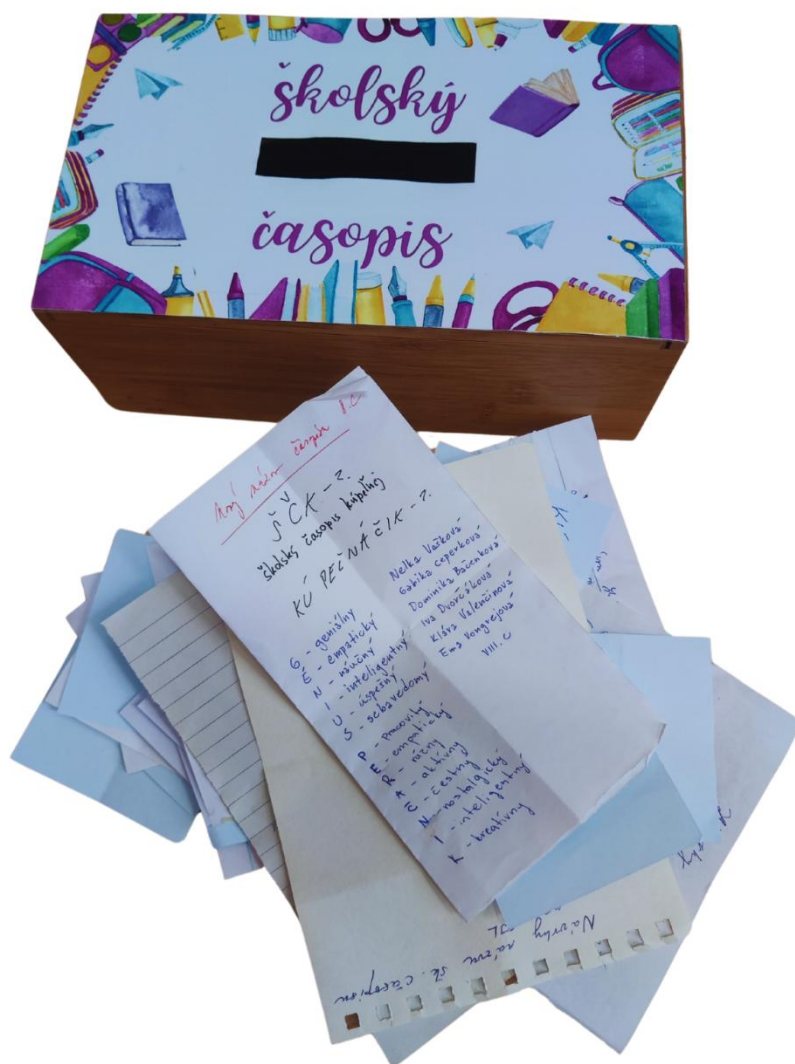
A aké prekvapenie sme pre Vás pripravili?

Bude zmena!

V šk. roku 2024/2025 budeme, samozrejme, naďalej prinášať príspevky a ilustrácie, ale už v novom šate. Dňa 6.6.2025 ste mali možnosť na hodinách SJL navštíviť našu školskú knižnicu a do škatule hodiť papierik s nápadom na nový názov časopisu. Najviac nás oslovil návrh od žiakov z 8.C triedy, a to **GÉNIUS!**

Pozor, ide o akronym:

G ako geniálny,
E ako empatický,
N ako náučný,
I ako inteligentný,
U ako úspešný
a **S** ako sebavedomý.

Redakčná rada

ZLOŽENIE REDAKČNEJ RADY

Vyučujúci:

Mgr. Nikola Murinová, Mgr. Mária Popjaková

zodpovední za vydávanie časopisu

Mgr. Kristína Urdová, Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Lenka Michalíková

Mgr. Maroš Semančík, Mgr. Juliána Vozárová

(2. stupeň)

Mgr. Iveta Rennerová, Mgr. Zuzana Stašová

(1. Stupeň)

Žiaci:

Diana Maguláková (3.B), Alžbeta Bereščíková (4.A)

(1.stupeň)

Hana Girmalová (6.A), Miriam Puzderová (6.C), Emma Kmecová (6.C),

Linda Kadaňková (7.A), Nina Šarišská (7.A), Tomáš Kolenka (7.B),

Ela Paruševová (7.B), Mia Balogová (7.B), Katarína Palková (7.B),

Hugo Velgos (7.B), Gregor Fejerčák (7.B), Daniel Luterán (7.B),

Ria Kočišková (7.B), Nela Kroláková (7.C),

Kristína Krajňáková (7.C), Radoslava Radvanská (7.C),

Alexandra Tancošová (7.C), Alica Sepešiová (8.A), Sofia Olejárová (8.A),

Kristína Magdová (8.A), Sophia Birknerová (8.A), Barbora Ligusová (8.B),

Ema Schneiderová (8.B), Nela Horáková (8.B), Annamária Dzivá (8.B),

Laura Husivargová (8.B), Eva Tabačáková (8.B), Diana Kováčová (8.B),

Kristína Ďurechová (8.B), Zoja Zuzanna Mertová (8.C),

Ema Vongrejová (8.C), Gabriela Ceperková (8.C), Klára Valenčinová (8.C),

Stella Mlčochová (9.A), Kristína Jurašková (9.A), Alžbeta Garberová (9.A),

Leonor Bafalluy Gesti (9.A), Alithea Dukovská (9.B), Nikola Olejníková (9.B),

Samuel Kašper (9.B), Veronika Oboňová (9.C), Anna Malinovská (9.C),

Peter Áron Krotký (9.D), Barbora Kucanová (9.D),

Emma Birošová (9.D), Richard Velgos (9.D), Bibiana Šinglarová (9.D)

(2. Stupeň)

POUŽITÉ ZDROJE

Z. Hirschnerová, M. Ondráš, M. Filagová: Čítanka pre 4. ročník ZŠ.
Vydavateľstvo Príroda s.r.o. 120 s. ISBN: 978-80-551-6241-6

Nina Šarišská (7.A)

Vydáva
Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov
www.zskuppo.sk

© 2025

